

Ананімнае сведчанне пасля перажытых рэкалекцый “Унутранае аздараўленне”, якія праходзілі ў лютым бягучага года ў Навагрудку

Восем гадоў таму пасля пэўных падзей у мяне адкрыліся дзіцячыя раны, якіх дагэтуль ніякім чынам не адчувала. У асноўным траўмы былі нанесены мамай. Бацька кінуў сям'ю амаль адразу пасля майго нараджэння.

За згаданы перыяд я перажыла шмат чаго: ад невыноснага ўнутранага болю, з-за якога хацелася біцца галавой аб сцяну, каб хоць неяк суцішыць яго, да дэпрэсіі і дакучлівых думак аб самагубстве. Гэта была сапраўдная барацьба за жыццё. Трымацца дапамагала штодзённая св. Камунія, адарацыя, малітва, доўгі працэс прабачэння мамы. Усё гэта праходзіла сам на сам з Езусам – я нікому свой боль не адкрывала. Час ішоў, але штосьці працягвала няволіць мяне: я па-ранейшаму не прымала Божую любоў, сябе, жыццё, часта сумавала без прычыны, хоць, дзякуй Богу, адносіны з мамай сталі наладжвацца.

Апошнія 2 месяцы перад рэкалекцыямі я зламалася: перастала хадзіць у касцёл, пазбегала Бога... Разумела, што трэба вяртацца, але не было сіл. Думала, што калі пасля рэкалекцый нічога не зменіцца, то адважуся на псіхатэрапію.

На рэкалекцыі прыехала з адной мэтай: паспавядацца. Падчас падрыхтоўкі да сакраманту шмат наплакалася, таму сама споведзь прайшла спакойна. Пасля рэкалекцыяніст прапанаваў мне заступніцкую малітву. Святар паклаў мне на галаву руку, пасля чаго яна пачала “спаўзаць” на шчаку. Гэта быў пяшчотны і цёплы дотык, і я чамусьці зразумела, што гэта рука не святара. Спыталася ў Езуса: “Чыя гэта рука? Твая ці таты?”. І сама здзівілася гэтаму пытанню, падумаўшы: “Пры чым тут тата?”. Бацькі амаль ніколі не было ў маім жыцці, і мяне гэта зусім не турбавала. Тым больш, што мой бацька быў жорсткім чалавекам, і я была рада, што ён з намі не жыве. Затым пачула адказ: “Таты”. І расчаравалася, бо, канешне, хацела, каб гэта быў Хрыстос. Малітва скончылася, і я, не ведаючы, што далей з гэтым рабіць, не надала “дыялогу” асаблівага значэння.

На наступны дзень рэкалекцый адна з удзельніц дзялілася сваім сведчаннем і ўгадавала разважанні с. Паўлы Бобэр MSF пра айца. І я нарэшце “адрэагавала” на гэтае слова. Упершыню нешта ўнутры ўзварухнулася, і я падумала, што, можа, гэта і ёсць тое, што мяне трымае, – бацька. Разбіраючыся з дзяцінствам, з мамай, я заўсёды думала: “Добра, што хоць з бацькам разбірацца не трэба. І без яго маіх ран хопіць на некалькі чалавек”.

Толькі калі вярнулася дадому, да мяне раптам дайшло, што дэпрэсія, “рука айца” і рэакцыя на сведчанне ўдзельніцы ўзаемазвязаны. Што не перажываю асабіста любоў свайго таты, а толькі яго поўную адсутнасць, я не магу прыняць любоў Бога. Я была шакіравана тым, што гэтая думка ніколі не прыйшла мне ў галаву за гады змаганняў. Хоць сама неаднойчы казала іншым, што мы несвядома пераносім вобраз бацькоў на Бога...

Тым часам мазаіка працягвала складвацца. Я прыгадала, што раней Езус мне быццам бы казаў: “Я дам табе ўсё, толькі не Маё Сэрца. Прасі ўсё, што хочаш, толькі не Маёй любові”. Так жа было і з бацькам. Ён дапамагаў маме матэрыяльна, ніколі не адмаўляў, але я як дзіця ніколі не бачыла ягонай любові. Мне нават і не хацелася яе.

Пасля рэкалекцый мае адносіны з Езусам сталі цалкам іншымі. Цяпер я ведаю, што Ён любіць мяне і што Ён побач. Ён цяропліва, нягледзячы на ўсё мае бунты і здрады, веў да гэтага дня. І аздаравіў так проста, у адно імгненне, без аніякай тэрапіі.

Раптам аднойчы проста пасярод штодзённых заняткаў, думаючы пра Бога, я ўпершыню свядома звярнулася да Яго “Ойча Нябесны”. Мне гэта падалося занадта

афіцыйным, і я прамовіла “Тата”. Не ведаю, як апісаць гэтае пачуццё. Гэта было так па-сапраўднаму, па-роднаму.

Я ведала, што звяртаюся да Таты і што Ён мяне чуе.

Усе гэтыя апошнія гады я шмат плакала і часта з-за таго, што Бог мяне ніколі не палюбіць. Нават вобраз Неба быў скажоны: нібы я ў белым адзенні сяджу ў куце і плачу, а Бог са сваімі дзецьмі радуюцца і смяюцца разам, далёка ад мяне. Цяпер жа я плачу ад усведамлення таго, што Ён любіць мяне...

Я зразумела, што дзякуючы гэтым ранам калісьці прыйшла да Бога. Нават калі не наступала здараўленне, я спрабавала прымірыцца з гэтым, думаючы, што галоўнае я ўжо атрымала – знайшла Яго. Але Пан пажадаў агаліць гэтыя раны, каб ацаліць і вызваліць мяне, бо інакш немагчыма любіць па-сапраўднаму.

Гэта ўсё яшчэ вельмі дзіўна і нова для мяне, я ўсё яшчэ захапляюся Любоўю і спадзяюся, што ніколі не прызвычаюся да гэтага.

Бог і далей працягвае рабіць цуды ў маім жыцці. Я пачала зусім па-іншаму перажываць споведзь – замест самабічавання з’явілася радасць. Цяпер Міласэрнасць заўсёды перабольшвае пачуццё ўласнай нікчэмнасці. Я больш не адчуваю боязі перад будучыняй, перад смерцю... Я давяраю Айцу. І гэта праяўляецца ў канкрэтных учынках, бо цяпер у мяне ёсць Тата! Варта давяраць, варта чакаць, варта маліцца. Бог робіць усё найлепшым чынам.

І тады, калі трэба. Ён не спазняецца ніколі, бо любіць, а Любоў не спазняецца...